

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 14.013 van 11 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2008.

Gelet op het artikel 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoorde de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat F. ADAMS en van attaché M. HUYGHE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Luidens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

“U verklaarde een Kameroens staatsburger te zijn, van Meta-origine en afkomstig van Buea. Uw moeder is overleden en u woonde sinds 5 jaar bij uw vader en stiefmoeder.

Die beslisten dat u met Joseph Che, een oude landbouwer uit Buea, moest huwen omdat ze op die manier geld zouden krijgen van hem.

U weigerde dit echter. Telkens wanneer u weigerde werd u door uw ouders geslagen. Joseph zelf liet u achtervolgen.

Door telkens te weigeren, slaagde u erin een huwelijk te voorkomen. U legde uw toestand uit aan uw vrienden, die geld inzamelden om u te helpen Kameroen te verlaten. U vertrok op een dag dat Joseph niet in Buea was, omdat u vreesde dat hij u anders zou tegenhouden. U nam het vliegtuig naar China, maar omdat u daar de taal niet sprak besloot u door te reizen naar België.

U kwam op 25 mei 2008 aan op de luchthaven van Zaventem en vroeg er dezelfde dag asiel aan (zie verslagen van de Federale Politie nrs. BN/3955/08 en PA/151/GC, beiden dd. 25 mei 2008).”

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Engelse taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel, de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Er is geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

De Raad merkt verder op dat de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., X, nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X, nr. 167.852, 15 februari 2007).

De Raad stelt vast uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

“Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Uw verklaringen laten immers toe sterk te twifelen aan de ernst en gegrondheid van uw beweerde problemen.

U verklaarde dat uw ouders u dwongen te huwen met Joseph, maar u kon dit blijkbaar wel weigeren (zie gehoor CGVS, p. 6). U stelde zelfs dat het huwelijk nooit werd gepland omdat u het niet accepteerde (zie gehoor CGVS, p.6).

Hieruit blijkt dat u wel degelijk aan een gedwongen huwelijk kon ontkomen door het gewoon te weigeren.

*Deze vaststelling wordt trouwens bevestigd door het feit dat uw ouders u zegden dat **als u niet wou huwen** u hun huis diende te verlaten (zie gehoor CGVS, p.6).*

U haalt hierbij onvoldoende redenen aan waaruit zou blijken dat u zich niet elders dan bij uw ouders zou kunnen vestigen.

U verklaart dat u nergens heen kon (zie gehoor CGVS, p.6) maar verder tijdens het gehoor blijkt wel dat u een netwerk van vrienden had die u steunden en hielpen (zie gehoor CGVS, p.8). U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u zich niet elders in Kameroen kon vestigen. Ook wanneer u expliciet de vraag wordt gesteld naar een andere vestigingsplaats in Kameroen, kan u geen reden aanhalen waaruit blijkt dat dit voor u onmogelijk zou zijn (zie gehoor CGVS, p.10).

Wat betreft het feit dat uw ouders u sloegen, wanneer u weigerde met Joseph te huwen, dient te worden opgemerkt dat u dit nooit meldde bij de Kameroense politie. Wanneer u gevraagd wordt naar een reden hiervoor, verklaart u enkel dat u daar nooit aan gedacht hebt (zie gehoor CGVS, p.8). Hieruit blijkt echter dat u de beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst niet hebt uitgeput, alvorens internationale bescherming te zoeken.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt bovendien geen enkel document voor dat uw verklaringen of reisweg zou kunnen staven.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

5.1. Verzoekster laat gelden dat haar problemen wel degelijk ernstig zijn.

Zij meent dat het feit dat zij de psychische druk en fysieke aanvallen tot op bepaalde hoogte heeft doorstaan, niet betekent dat zij het huwelijk kon blijven weigeren. Telkens zij zich verzette, werd zij geslagen en bedreigd.

Verzoekster verklaart dat zij zich nergens anders in Kameroen kon vestigen aangezien Joseph Che haar overal liet schaduwen.

Verzoekster wijst er op dat zij ook bij niemand anders terecht kon, aangezien zelfs haar tante vond dat zij met Joseph Che moest huwen.

Zij verklaart ook nooit de feiten waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geweest bij de politie te hebben aangegeven en legt uit dat moest zij dit wel gedaan hebben, de politie haar geantwoord zou hebben dat deze kwestie tot de familiale sfeer behoort waarin ze niet tussenkomen.

Deze uitleg is in strijd met haar eerdere verklaring (zie sub 4.): *“Wanneer u gevraagd wordt naar een reden hiervoor, verklaart u enkel dat u daar nooit aan gedacht hebt”* (zie gehoor CGVS, p.8) en wordt derhalve niet weerhouden om haar in gebreke blijven om in haar land politiebescherming te vragen, te verklaren.

5.2. De Raad leest in verzoeksters verklaringen dat toen zij het huwelijk weigerde, zij werd geslagen en bedreigd, en dat indien zij niet instemde met het huwelijk, zij het ouderlijk huis diende te verlaten (zie verhoorverslag van 5 juni 2008, p.6).

Daaruit blijkt duidelijk dat zij een alternatief had; weigerde zij te huwen dan moest zij weggaan.

Het blijkt dat verzoekster, geboren in 1980, een volwassen vrouw is met een hogere opleiding (zie voormeld verhoorverslag, p. 2); zij verklaart tevens dat zij over een vriendenkring beschikt die haar steun verleende in moeilijke tijden.

Haar bewering dat Joseph Che *“haar overal liet schaduwen”* moet sterk genuanceerd worden. Verzoekster omschreef Che inderdaad als een *“oud man”*, een *“landbouwer”* uit Buéa (zie voormeld verhoorverslag, p. 5).

Ter terechtzitting noemde zij hem een *“invloedrijk hoofd van de stam in het dorp”* wat in strijd is met haar verklaringen op 5 juni 2008 (zie voormeld verhoorverslag, p. 7) toen verzoekster op de vraag of hij een rijk man was, ontkenkend antwoordde en op de vraag of hij machtig was in Buéa, als antwoord gaf *“Hij was zelf(-s) geen chief (d.i. stamhoofd)”*.

Deze contradictie die wezenlijk is betreffende de hoedanigheid van verzoeksters vervolger en derhalve in hoofdzaak bepalend voor de intensiteit van de beweerde vervolging draagt ertoe bij om te stellen dat verzoekster in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat Che bij machte is haar op gelijk welke plaats in Kameroen te achtervolgen, zoals zij voorhoudt.

In acht genomen haar leeftijd en haar opleidingsniveau en hetgeen besloten werd aangaande de (on-)mogelijkheid van Che om haar te vinden, is de Raad van oordeel dat artikel 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 dat luidt als volgt : *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft”*, kan toegepast worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 juli 2008 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE